

Alexandria, 125 î. Hr.

Asasinii coborâră în curtea palatului la miezul nopții, patru umbre trecătoare, profilate pe ziduri. Sărira de la înălțime și aterizarea se dovedi dură, dar la impactul cu solul nu făcură mai mult zgomot decât picurii de ploaie. Rămaseră ghemuiți pe loc vreo trei secunde, nemișcați, adulmecând aerul, după care se strecurară prin grădina întunecată, printre arbuștii de tamariscă și curmali spre camera unde se odihnea băiatul.

Un ghepard legat în lanțuri se agită în somn; undeva, departe în deșert, șacalii tipără.

Se deplasară în vârful picioarelor, fără să lase vreo urmă pe iarba înaltă, udă. Pelerinele le fluturau la spate, fragmentându-le umbrele în falduri și dâre. Ce se vedea? Nimic, doar frunze ce se mișcau în adierea vântului. Ce se auzea? Doar vântul, oftând printre frunzele de curmal. Erau nevăzuți și neauziți. Un djinn-crocodil pus de strajă la piscina sacră nu sesiză intrușii, deși aceștia trecură la distanță de un solz de coada lui. Oameni fiind, era remarcabil cum se descurcau.

Caldura zilei era doar o amintire; aerul era răcoros. Deasupra palatului lucea o lună rotundă, rece, împrăștiind raze de argint peste acoperișuri și curți.¹

¹ Asta era una dintre ciudațeniile sectei lor: acționau numai când era luna plină. Le îngreuna misiunile, dar provocarea era mai mare. Și nu dădeau niciodată greș. În plus, se îmbrăcau numai în negru, evitau carnea, vinul, femeile și cântatul la instrumente de suflat și, lucru curios, nu mâncau decât brânza făcută din laptele caprelor crescute departe, în munții lor din deșert. Înaintea fiecărei misiuni posteau o zi, meditănd cu privirea ațintită în pământ, fără să clipească, după care mâncau prăjiturile din hașiș și semințe de chimen, fără apă, până ce gâttelejurile li se făceau galbene și strălucitoare. E de mirare că izbuteau să omoare pe cineva!

Departe, dincolo de zid, cetatea murmură în noapte: se auzeau roți trecând pe drumuri nepietruite, râsete îndepărtate dinspre cartierul plăcerilor de pe lângă chei, valurile lovind țărmul stâncos cu un plescăit ritmic. Lămpi străluceau la ferestre, tăciuni aprinși scânteiau în vetrele de pe acoperiș, iar din vârful turnului de lângă poarta portului marele foc de veghe își trimitea mesajul aprins către mare. Reflexia lui dansa pe valuri, asemenea unor împi de lumină.

Gărzile, la posturile lor, jucau jocuri de noroc. În holurile străjuite de stâlpi, servitorii dormeau pe paturi de papură. Porțile palatului erau ferecate cu trei zăvoare, fiecare mai gros decât trunchiul unui bărbat. Nici o pereche de ochi nu se întoarse spre grădinile din vest, de unde moartea se furișă ca un scorpion, pe patru perechi de picioare ce se mișcau fără zgomot.

Fereastra băiatului se afla la primul etaj al palatului. Patru umbre negre stăteau lângă zid. Conducătorul grupului dadu un semnal. Una câte una, umbrele se lipiră de zidărie; și, pe rând, începură să se cațare, agățându-se cu vârfurile degetelor de la mâini și cu unghiile de la picioarele cu degete mari.¹ În felul acesta escaladaseră coloanele de marmură și cascadele de gheață din Massilia până la Hadhramaut; le venea ușor acum pe blocurile zgrunțuroase de piatră. Urcau ca niște lilieci pe peretele unei peșteri. Lumina lunii licărea pe obiectele sclipitoare ce le atârnavă din gură.

Primul dintre asasini ajunsese la pervazul ferestrei: sări ca un tigru pe el și inspectă iatacul.

Strălucirea lunii se revărsa în cameră, luminând patul ca ziua. Băiatul dormea nemișcat, ca un mort. Părul lui negru era răsfirat pe perne, gâtul palid, ca de miel, se contura limpede pe așternuturile de mătase.

Asasinul își luă pumnalul dintre dinți. Ferindu-se să nu facă zgomot, cercetă camera cu privirea, apreciind în gând mărimea ei și existența eventualelor capcane. Încăperea era mare, plină de umbre,

lipsită de ostentație. Trei piloni susțineau tavanul. În față, la distanță, se găsea o ușă din lemn de tec, zăvorâtă pe dinauntru. Lângă perete, un cufăr plin pe jumătate cu haine era deschis. Văzu un jilt acoperit de o mantie aruncată neglijent, sandale lăsate pe podea, un vas din onix plin cu apă. O dâră slabă de parfum persista în aer. Asasinul, pentru care astfel de mirosuri erau decadente și depravate, strâmbă din nas.¹

Miji ochii; răsuci pumnalul, apucându-l de vârful lucitor cu degetul mare și cu arătătorul. Cuțitul tremură o dată, de două ori. Asasinul calculă lovitura – până acum, din Cartagina până la vechea Colchis, nu greșise niciodată ținta. Fiecare cuțit pe care-l aruncase nimerise gâtul țintit.

Încheietura mâinii zvâcni; arcul de argint descris de zborul cuțitului tăie aerul în două. Ateriză cu un zgomot ușor, înfigându-se până la plăsele în pernă, la câțiva centimetri de gâtul copilului.

Asasinul rămase locului, nevenindu-i să creadă, încă ghemuit pe pervaz. Pe dosul palmelor avea cicatrici încrucișate, semn că era adeptul academiei întunecate. Un adept al acesteia nu-și rata niciodată ținta. Aruncarea fusese exactă, precis calibrată... și totuși ratase. Oare victima se mișcase în acea fracțiune de secundă crucială? Imposibil – băiatul dormea dus. Scoase un al doilea pumnal de undeva.² Ochi iarăși cu atenție (asasinul era conștient de frații săi din spatele și de dedesubtul lui: simțea greutatea sumbră a nerăbdării lor). O zvâcnire a încheieturii, un arc scurt...

Cu un zgomot ușor, al doilea pumnal ateriză în pernă, la câțiva centimetri de gâtul prințului, de partea *cealaltă*. Probabil că visa în somn – colțurile gurii băiatului tremurară, schițând un zâmbet efemer.

Îndărătul eșarfei negre de voal ce-i acoperea fața, asasinul se încruntă. Din interiorul tunicii scoase o bucată de material, împletită strâns într-o coardă. În cei șapte ani de când Ordinul Pustnicului îi

¹ Erau înfiorătoare și curbate, ascuțite ca ghearele de vultur. Asasinii își îngrijeau foarte bine picioarele, datorită importanței pe care o aveau în meseria lor. Le spălau frecvent, le frecau cu piatra ponce și le țineau la înmuiat în ulei de susan până ce pielea se făcea moale ca puful de eider.

¹ Secta evita parfumurile din motive practice, membrii ei preferând să se învalue în aromele potrivite împrejurărilor în care se desfășura fiecare misiune în parte: polen în grădini, tămâie în temple, nisip în deșerturi, bălegar și hoituri în orașe. Erau niște tipi foarte dedicați meseriei lor.

² N-am să spun *de unde* l-a scos! Să zicem doar că pumnalul era foarte ascuțit, dar nu tocmai curat.

comandase primul omor, garota lui nu plesnise, iar mâinile nu-i cedaseră niciodată.¹ Tiptil ca un leopard, bărbatul alunecă de pe pervaz în camera și porni ușor pe podeaua scaldată de razele lunii.

În pat, băiatul murmură ceva și se foi sub cearșaf. Asasinul incremeni, ca o statuie neagră în mijlocul camerei.

În spatele său, la fereastră, doi dintre tovarășii lui apăruseră pe pervaz. Așteptau și îl urmăreau.

Băiatul oftă ușor și se liniști. Dormea cu fața în sus, cu plăselele pumnalelor ieșind din perne de o parte și de cealaltă a gâtului.

Trecură câteva secunde. Asasinul se mișcă iar. Se strecură în spatele pernelor, înfășurând capetele corzii în jurul palmelor. Era chiar deasupra copilului; se aplecă iute, așeză coarda pe gâtul celui adormit...

Băiatul deschise ochii. Întinse un braț, apucă încheietura mâinii stângi a asasinului și, fără prea mult efort, îl azvârli cu capul înainte în cel mai apropiat perete, unde acesta își frânse gâtul ca o tulpină de trestie. Băiatul se ridică din așternutul de mătase și dintr-un salt ajunse în picioare în fața ferestrei.

De pe pervaz, cei doi asasini, ale căror siluete se vedeau perfect în lumina lunii, suierară aidoma unor pitoni. Moartea tovarășului lor era un afront la mândria lor colectivă. Unul din ei scoase de sub pelerină un os golit ca o țevă; dintr-o cavitate dintre dinți supse să-și iasă o biluță, subțire precum coaja de ou, plină cu otravă. Duse țeava la buze și suflă o dată; biluța traversă în zbor camera, îndreptându-se spre inima copilului.

Băiatul sări în lături; biluța se sparse, izbindu-se de un stâlp, im-proșcându-l cu lichid otrăvitor. Un nor de vapori verzi se ridică în aer.

¹ Ordinul Pustnicul Muntelui își antrena adepții cu privire la numeroase metode sigure de a comite crima. Puteau folosi garote, săbii, cuțite, bastoane, frânghii, otrăvuri, discuri, bole, alice și săgeți, dar și deochiuri. Li se preda de asemenea uciderea printr-o simplă flexare a vârfului degetului mare sau a degetelor de la picioare, iar furișatul era o specialitate. Frânghiile ascunse în stomac și teniile erau doar la îndemâna discipolilor avansați. Iar lucrul cel mai important era că toate crimele erau absolvite de vină: fiecare asasinat era justificat și iertat grație unei puternice nepăsări religioase față de sanctitatea vieților altor oameni.

Cei doi asasini săriră în cameră; unul într-o parte și celălalt în alta. Ținea fiecare în mână câte un iatagan, pe care îl rotea cu mișcări complexe deasupra capului, ochii lor negri inspectând încăperea.

Băiatul dispăruse. În cameră era liniște. Otrava verde intra în stâlp, piatra sfărâind sub arsura ei.

În decurs de șapte ani, de la Antioch până la Pergamum, acești asasini nu pierduseră niciodată vreo victimă.¹ Brațele le încremeniră; își încetiniră pașii, ciuliră urechile, adulmecând aerul ca să prindă mirosul fricii.

Din spatele unui stâlp din mijlocul camerei se auzi un fâșăit slab, ca de soarece zbătându-se într-un culcuș de paie. Asasinii se priviră, înaintară câțiva pași în vârful picioarelor, cu iataganele înălțate. Unul o luă spre dreapta, trecând de corpul prăbușit al tovarășului său. Celălalt o apucă spre stânga, pe lângă jilțul aurit, acoperit cu mantia regească. Se mișcau ca niște fantome de-a lungul pereților, înconjurând stâlpul din ambele părți.

În spatele stâlpului, o mișcare furișă: silueta unui băiat ascuns în umbră. Ambii asasini îl văzură; își ridicară iataganele și atacă, din stânga și din dreapta. Amândoi loviră cu o iuteală nemaipomenită.

Un țipăt dual, gâlgâitor și aspru. De după stâlp se rostogoli o masă încălțită de brațe și de picioare: cei doi asasini, prinși într-o îmbrățișare strânsă, fiecare străpuns de sabia celuilalt. Căzura în față, în ochiul de lumină din mijlocul camerei, se zvârcoliră ușor și apoi rămaseră nemișcați.

Liniște. Pervazul ferestrei era gol, învăluit în lumina lunii. Un nor trecu peste discul rotund, aprins, întunecând corpurile întinse pe podea. Focul din turnul din port arunca o lumină slabă, roșiatică pe cer. Totul era neclintit. Norul se îndepărtă spre mare, dezvelind iar luna. Dindărătul stâlpului apărură băiatul, desculț, fără să facă zgomot, țeapăn și prudent, ca și când simțea o presiune în cameră. Cu pași precauți se apropie de fereastră. Încet, încet, mai aproape, tot mai

¹ Și n-aveau de gând să li se întâmple tocmai acum. Era știut că Ordinul Pustnicului îi disprețuia pe discipolii care își ratau misiunile. La sediu exista un perete tapetat cu pieile lor – o expunere ingenioasă care îi dinamiza pe studenți, și în același timp astupa eventualele gauri, ca să nu se facă curent.

aproape... Văzu grădinile învaluite în întuneric, copacii și turnurile străjilor. Observă textura pervazului, felul în care lumina lunii îi prindea contururile. Mai aproape... Puse mâinile pe tocul de piatră. Se aplecă în afară ca să se uite în curtea de la baza zidului. Gâtul lui alb, subțire era întins peste pervaz...

Nimic. Curtea era goală. Zidul de dedesubt era perfect vertical și neted, pietrele luceau în bătaia razelor lunii. Băiatul ascultă liniștea nopții. Bătu cu vârfurile degetelor în pervaz, ridică din umeri și se întoarse cu fața spre cameră.

Atunci, al patrulea asasin, care stătuse agățat, ca un păianjen subțire, negru, de pietrele *de deasupra* ferestrei, se lasă în încăpere în spatele lui. Ateriză ca o pană care cade pe zăpadă. Băiatul auzi; se răsuci. În fața lui luci un cuțit, care dădu să lovească cu putere, dar fu deviat de o mână disperată – tăișul hârșâi pe piatră. Degete ca de fier se încheștară pe gâtul băiatului; i se puse piedică. Băiatul căzu la pământ. Asasinul era deasupra lui. Mâinile îi erau imobilizate. Nu se putea mișca.

Cuțitul coborî iar. De data asta nimeri ținta.

Și duse la bun sfârșit ceea ce trebuia făcut. Ghemuit deasupra băiatului, asasinul își îngădui să-și tragă sufletul – prima lui clipă de respiro de când începuseră să-i moară colegii. Se lasă pe coapsele lui musculoase, își descleștă mâna de pe cuțit și dădu drumul încheieturilor băiatului. Lăsă bărbia în piept, în semn tradițional de respect față de victima răpusă.

În clipa aceea băiatul întinse mâna și-și smulse cuțitul din piept. Asasinul clipi consternat.

– Nu-i argint, știi? spuse băiatul. Greșeală!

Ridică mâna.

O explozie în cameră. Scânteii verzi se revărsară în cascadă pe fereastră.

Băiatul se scula în picioare și azvârli cuțitul pe pat. Își aranjă fustița egipteană și își suflă de pe brațe câteva fire de cenușă, după care tuși tare.

Un hârăit ușor. Jilțul aurit se mișcă puțin. Mantia aruncată peste el fu dată la o parte. De sub picioarele scaunului ieși un alt băiat,

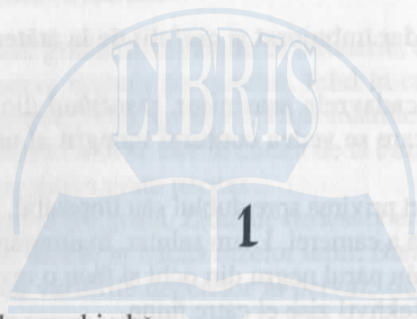
identic cu primul, dar îmbujorat și ciufulit de la atâtea ore de stat în ascunzătoare.

Merse până la cadavrele asasinilor, răsufând din greu. Apoi privi în tavan, pe care se vedea conturul înnegrit al unui om cu o expresie mirată.

Băiatul își coborî privirea spre dublul său impasibil, care-l urmărea din partea opusă a camerei. L-am salutat, maimuțărindu-mă.

Ptolemeu își dădu părul negru din ochi și făcu o reverență.

– Mulțumesc, Rekhyt! zise el către mine.

Vremurile se schimbă.

Cândva, cu mult timp în urmă, eram aproape invincibil. Puteam să mă răsucesc prin aer calare pe un nor și să stărnesc furtuni de praf la trecerea mea. Puteam să despici munții, să ridic castele pe stâlpi de sticlă, să dobor păduri dintr-o singură suflare. Am cioplit temple din mușchii Pământului și am condus armate împotriva legiunilor morților, așa încât harpiștii din zeci de ținuturi au cântat imnuri în amintirea mea, iar cronicarii din zeci de secole au însemnat faptele mele vitejești. Da! Eram Bartimaeus – iute ca un leopard, puternic ca un elefant, mortal ca o cobră care atacă!

Dar asta a fost demult.

Acum... Ei, bine, *în clipa de față* zăceam în mijlocul unui drum, în miez de noapte, lungit pe spate, de fapt lățindu-mă și turtindu-mă din ce în ce mai mult. De ce? Pentru că peste mine era o clădire răsturnată. Greutatea ei mă strivea. Mușchii îmi erau încordați, tendoanele îmi pocneau; oricât mă străduiam, nu reușeam să mă eliberez.

În principiu, nu-i nimic rușinos în a te zbate când o clădire cade peste tine. Am mai avut astfel de probleme; face parte din fișa postului.¹ Dar îți este *într-adevăr* mai ușor dacă edificiul în cauză este

¹ La un moment dat o mică secțiune din Marea Piramidă a lui Kheops s-a prăbușit peste mine într-o noapte fără lună în cel de-al cincisprezecelea an al construcției ei. Pazeam zona la care lucra grupul meu când câteva blocuri de calcar din vârf s-au prăbușit, ținându-mă dureros de una din extremități. N-am aflat nicio dată cum s-a întâmplat exact, deși îl bănuiam pe vechiul meu amic Faquarl, care muncea cu un grup rival pe partea cealaltă. N-am articulat nici o plângere directă, dar am așteptat momentul potrivit până ce esența mea s-a vindecat. Mai târziu, când Faquarl traversa Deșertul de Vest, întorcându-se cu niște aur nubian, am invocat o mică furtună de nisip, făcându-l să piardă comoara și să-și atragă asupra sa mânia faraonului. I-a luat câțiva ani să cearnă toate bucațile de aur din dune.

luxos și mare. Însă, în cazul acesta, construcția de temut care fusese smulsa din temelii și azvârlită peste mine de la mare înălțime nu era nici mare, nici somptuoasă. Nu era un zid de templu sau vreun obelisc de granit și nici acoperișul de marmură al palatului vreunui împărat.

Nu! Obiectul care mă pironea în loc, nenorocit ca un fluture prins într-un insectar, provenea din secolul al douăzecilea și avea o funcție precisă.

Of, bine, recunosc: era un WC public! Rețineți că era destul de mare ca dimensiuni, dar tot aia e. Mă bucuram că nu trecea tocmai atunci pe acolo vreun cântăreț la harpă sau vreun cronicar.

Ca să-mi mai salvez puțin reputația, trebuie să vă spun că toaleta în cauză avea ziduri de beton și un acoperiș din fier foarte gros, a cărui aură crudă contribuia la slăbirea membrilor mele deja vlaguite. Și cu siguranță în interior existau diferite țevi și bazine, precum și robinete metalice care se adunau la povara generală. Dar era o imagine destul de penibilă ca un djinn de statura mea să fie strivit de așa ceva. De fapt, umilirea mea abjectă mă deranja mai mult decât greutatea zdrobitoare.

De jur împrejurul meu, apa provenită de la țevăraia ruptă sau spartă se scurgea trist în rigole. Doar capul mi se ițea liber de sub unul dintre zidurile de beton; corpul îmi era în întregime prins dedesubt.¹

Gata cu negativismul! Partea bună era că nu mă simțeam în stare să reintru în lupta ce se dădea pe toată lungimea străzii aceleia de la periferie.

Era un soi de luptă destul de discretă, mai ales pe primul plan. Nu se vedea mai nimic. Luminile de la case fuseseră toate stinse, stâlpii stradali de iluminat fuseseră înnoțați între ei; strada era întunecată ca o peșteră, neagră precum cărbunele. Câteva stele sclipeau

¹ Soluția evidentă ar fi fost să-mi schimb înfașșurarea – într-o fantomă, să zicem, sau într-un rotocol de fum, și pur și simplu să scap. Dar erau două probleme. Prima: îmi venea greu să mă transform acum, foarte greu, chiar și când mai aveam un pic de forță. A doua: presiunea considerabilă care mă apăsa mi-ar fi sfârșămat în bucați esența în momentul când aș fi înmuiat-o ca să mă preschimb.